

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه "پیشرو"

۰۸.۰۸.۱۰

«کارگران فوتبال» یا پول سازان سرمایه

برای آنانیکه از سرمایه داری و شگرد های آن برای بهره کشی و تبدیل تمام انسانها به مزدور وکشیدن آنان به استثمار چیزی نمیدانند و این را هم نمی فهمند که فدراسیون های فوتبال، تنیس، باسکتبال و غیره برای ساختن این همه تیم و اعمار این همه استادیوم و به راه اندازی این همه اعلان و اشتها چرا جانکنی می کنند، جام جهانی فوتبال برایشان بسیار جالب و یا دلپذیر است و اما وقتی نیرنگ های سرمایه داری با مدیران کارکشته نظام سرمایه داری را دانستند، می دانند که این جانکنی ها نه برای بازیکن و تماشاچی و اساساً خوش و سرحال نگهداشتن مردم بلکه برای اهداف خاصیت و آن قرار دادن فوتبال در خدمت ثروت اندوزی سرمایه داران است، ورنه این سرمایه داران نه تنها تمایلی به این کار نشان نمی دادند که ریشه های هر نوع ورزشی را می خشکانند.

دیگو مارادونا، مشهور ترین فوتبالیست جهان که با دید دیگری به فوتبال می نگرد و از رمز و راز پشت پرده زانو ها برای پول کشیدن از ورزش آگاه است ، بازیکنان فوتبال را «کارگران فوتبال» می نامد و با چنین تشبیه منطقی فوتبال امروز را معرفی و ماهیت جام جهانی ها را افشاء می کند.

سرمایه داران انگلیسی که نسبت به برخی از کشور های سرمایه داری به ارزش پول کشی از فوتبال و ازین طریق خالی کردن جیب مردم بهتر آگاه اند، سالانه حدود ۲۰ میلیارد دلار بر فوتبال سرمایه گذاری کرده و چندین برابر از آن سود می کنند. در هر مسابقه ای که هفتاد، هشتاد هزار نفر به استادیوم ها با تکت های چند صد دلری هجوم می آورند، معلوم است که در یک سال گراف این عواید سر به کجا می کشد. بگذریم ازینکه تیم آرسنال با نوشتن نام کمپنی خط هوایی امارات بر پیراهن بازیکنانش، ۳۰۰ میلیون دلار پول می گیرد و به این صورت در اعلانات دنیای فوتبال از میلیون دالر کمتر حرفی زده نمی شود. این همه پول را سرمایه از گلابدیاور هائی می کشد که ۲۲ بازیکن باید در ۹۰ دقیقه حد اقل ۱۰ کیلومتر بدوند و گاه ساق پایهای شان را هم از دست بدهند.

سرمایه داران تلاش می کنند تا برای هر تیم طرفدارانی معرفی و بعد به این طرفداران به اشکال گوناگونی تبلیغ نمایند و طوری در اذهان شان القاء کنند که تشویق تیم خودی و رفتن به استادیوم ها و حمایت و تشویق آنان در هر مسابقه ای با تکت های چند صد دلری وظیفه و همت طرفداران یک تیم است و به اینگونه جیب این هزاران و گاه میلیون ها طرفدار را خالی کنند. حمایت از تیم های ملی در برابر تیم های دیگر دامن زدن به هژمونیزم ارتجاعی

ملی است که ملت ها را در برابر یکدیگر قرار داده و برای خود پولسازی می کنند. سرمایه داری این طرفداری را چنان تبلیغ می کند تا برای عده ای به دین و سنت مبدل شود، لذا اینان نه تنها در مسابقات گاهی رفتن به استدیوم را از یاد نمی برند و گاه این مسابقات در میان طرفداران دو تیم به درگیری های خونینی نیز مبدل می گردد که دهها زخمی و حتی کشته بر جا می گذارند. این درگیری ها برای سرمایه داری دلخواه و ایده آل است و آن را با آب و تاب عجیبی تبلیغ می کند.

با اینکه به قول مارادونا، کارگران فوتبال چون گلدیاتورها در برابر چشمان هزاران نفر در مقابل یکدیگر قد می کشند، اما هر نوع خشونت را درین مسابقات ممنوع قرار داده و در صورتی که کوچکترین حرکتی ازین نوع دیده شود، فوراً از سوی داوران با کارت های زرد و سرخ استقبال می گردند و با گرفتن کارت سرخ حتی حق نشستن در استدیوم را از دست می دهند، چون اگر چنین نکنند، خشونت که خود شان دامن می زنند، چرخ پولسازی آنان را بی حرکت می سازد.

باشگاه های ورزشی سرمایه داران با سرمایه گذاری های میلیارد دلاری ساخته می شوند و این بی شباهت به کارخانه هائی که در آنها کارگران تولیدی به استثمار کشیده می شوند، نیست. سرمایه داران در کارخانه ها تلاش دارند تا مدیران ورزیده و کارگران ماهر را به خدمت گیرند و درین موارد میان سرمایه داران رقابت های سختی به راه می افتد، درین باشگاه ها نیز عین میکانیزم جریان دارد. رؤسای این باشگاه ها نیز به دنبال بهترین فوتبالیست ها و بهترین ترینر می گردند تا آنان را خریداری کنند. کاکا، کرستیانو رونالدو، لیونل مِسی، فرناندو توریس، یوروسلاو کلوze و دیگران از گلدیاتورهای میلیون دلاری اند. زیدان به ۱۷۱ میلیون دالر - قیمت خریدبه علاوه معاش سالانه - از یونتوس تورین راهی رئال مادرید گردید. معاش مِسی ۳۵ برابر صدراعظم المان است. الکس سر فرگوسن، وینگر، کوپیلو، دومنیک، بوسکیت، دونگا و دهها ترینر دیگر، سالانه معاش های چند میلیون دلاری دارند. سرمایه داران المانی در ۲۰۰۶ از برگزاری جام جهانی ۱۱ میلیارد دالر عاید کردند و برای یک ماه برگزاری این جام، مافیای فحشاء، ۶ هزار روسپی را از نقاط مختلف اروپا مخصوصاً اروپای شرقی به المان آوردند تا از طریق تن فروشی بر عاید شان بیفزایند.

در جام آفریقای جنوبی سرمایه داران این کشور پنج و نیم میلیارد یورو سود به دست آوردند و ازین بابت با قرار دادهائی که جهت تهیه مواد اولی برای ساختن ده استدیوم، ده ها هتل، چندین ترمینل هوائی و غیره با چین شده بود، چینی ها عایدی حدود هفت میلیارد یورو کمائی کردند و این نمی تواند سرآغاز رقابت جدی فرانسه و امریکا با چین در بازارهای آفریقا نباشد. درین جام نیم میلیون سیاح به آفریقای جنوبی آمده و با تبلیغاتی مبنی بر تهدید القاعده که این بازی ها را مختل و به خون خواهد کشید، نرخ همه چیز در کشور میزبان چند برابر افزایش یافت. این یکی از شگردهائی است که سرمایه داری برای پول سازی آنرا به کار می گیرند.

در بازی فوتبال و برخی بازی های دیگر، بازیکنان به کالا مبدل می گردند و چون موجودات دهان بسته به خرید و فروش می رسند و سرمایه داران چون آدم فروشان و آدم خران عمل می نمایند. برای سرمایه داری جهت کشیدن پول، هیچ اخلاقی اهمیت ندارد. که اگر اهمیت می داشت، در جام جهانی المان این همه روسپی آورده نمی شد.

در بازی فوتبال هر بازیکن از خود قیمتی دارد و این قیمت ها با هم جمع شده، قیمت یک تیم را معین می سازد. در فیفای آفریقای جنوبی، تیم اسپانیا ۵۵۵ میلیون یورو قیمت داشت، در حالیکه قیمت تمام تیم کوریای جنوبی به اندازه قیمت لیونل مِسی نبود. اکنون که بازی کرکت نیز روز به روز در جهان مطرح می گردد، سرمایه داران هندی

تلاش دارند تا این بازی را نیز پولساز کنند و در صورتیکه این اقدام در هندوستان نتیجه داد، مطمئناً غول های بزرگ سرمایه وارد معرکه خواهند شد.

در سرمایه داری پیشرفته که تولید شکل فراملیتی را می گیرد و مدیران و کارگران ماهر نیز در هر جایی که ضرورت تولید باشد، انتقال می یابند و هر سرمایه دار در هر نقطه دنیا می تواند تولیدی را با سرمایه داران بومی به راه بیندازند، مثلیکه کارگر به کالا مبدل می شود، بازیکنان ورزشی نیز کالا می شوند. باشگاه های سرمایه داری اروپا و امریکا «کارگران فوتبال» را از پنج قاره جمع می کنند و با پرداخت مزد، کار آنان را به نمایش می گذارند و از ساق پاهاى شان سود می کشند. درین بازار صدها بازیکن و دهها ترینر در معرض نمایش قرار می گیرند و انتخاب مربوط به مدیران این باشگاه ها است.

جام های جهانی بهترین و گسترده ترین بازار خرید و فروش این گلا دیاتور هاست . هزاران متخصص در سراسر دنیا این بازی ها را به دقت دیده و قیمت های گرانی بر بازیکنان بر تر می گذارند. به این خاطر در ختم جام ها، جابجائی های گسترده ای توسط مدیران این باشگاه ها صورت می گیرد و هر باشگاهی که پول بیشتر داشت، بازیکنان بهتر و ترینرهای برتری را در اختیار می گیرد. همین اکنون برای مسعود اوزل که حال هفته ۲۰ هزار یورو مزد می گیرد، با بازی هائی که در تیم المان در یک ماه به نمایش گذاشت، از سوی آرسنال برایش ۲۰ میلیون و از سوی مانچستر یونایتد ۲۵ میلیون یورو پیشنهاد شده که درین صورت بعد ازین هر هفته هفتاد هزار یورو خواهد داشت و قیمت بازیکنان تیم اسپانیا که فاتح جام جهانی در افریقای جنوبی شد، چند برابر بالا خواهد رفت . درین میان بازارهای شرط بندی بر تیم ها نیز در جام های جهانی گرم می شوند و بر بُرد و باخت شرط بندی های میلیون ها و گاه میلیارد ها دالر به راه می افتد و ازین طریق نیز جیب هزاران نفر خالی می شود.

این بررسی فوتبال هرگز معنی آن را نمیدهد که از دیدن آن پرهیز کرد، زیرا در بخش تولید هم چنین روابط و شرایطی حاکم میباشد. اما هرگز از سوار شدن به موتر، استفاده از کمپیوتر، سوار شدن به طیاره و هزاران مورد دیگری که با چنان شرایطی تولید می گردند، رو بر تافته نمیشود و تا زمانیکه از نظر تنوریک بهره کشی و استفاده این چینی از فوتبال و بازی های پولساز دیگر ارزیابی صورت نگیرد، هیچ اقدامی برای تغییر آن مفید نخواهد بود. چون دنیای پیشرفته که تمام امکانات رسانه ای را در دست و دهها کارشناس و تحلیلگر را در اختیار دارد، قادر است با هزار شگرد، این بهره کشی را از دید مردم پنهان نگه دارد و کار خود را انسانی و مردمی وانمود سازد.